

τέκνο των διαδίκων έχει διαμορφώσει σχέσεις με τους ομόφυλους γονείς του, που εάν διαταραχθούν, θα θίξουν καίρια το ψυχικό του κόσμο και την ομαλή ψυχοκοινωνική του ανάπτυξη. Χαρακτηριστική προς την κατεύθυνση αυτή είναι η ΕΔΔΑ, D.B. και άλλοι κατά Ελβετίας της 22.11.2022, η οποία διακήρυξε ρητά ότι το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού μειώνει το περιθώριο εκτίμησης των συμβαλλόμενων κρατών όσον αφορά την αναγνώριση της σχέσης παιδιού-γονέα και διαπίστωσε παραβίαση του άρθρου 8 ΕΣΔΑ από την Ελβετία, η οποία δεν επέδειξε το δέοντα σεβασμό της ιδιωτικής ζωής ενός παιδιού που είχε γεννηθεί μέσω παρένθετης μητρότητας στις ΗΠΑ με βιολογικό υλικό άνδρα που βρίσκεται σε καταχωρισμένη συμβίωση, διότι δεν προέβη στην αναγνώριση ως γονέα και του δεύτερου μη βιολογικού γονέα λαμβάνοντας υπ' όψιν ότι η σχέση συγγένειας είχε ήδη αναγνωριστεί από το αρμόδιο αμερικανικό δικαστήριο, ενώ αποκλείστηκε ακόμη και η δυνατότητα εκ των υστέρων υιοθεσίας του παιδιού. Διαφορετική αντιμετώπιση στέλνει το μήνυμα στα παιδιά ότι ενδέχεται να χάσουν τους γονείς τους, από νομική άποψη, όταν εισέρχονται σε ένα άλλο κράτος. Επιπλέον η αιτούσα διατηρεί στην Ελλάδα εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτων ..., τα οποία επιθυμεί μελλοντικά να μεταβιβάσει στο ως άνω υιοθετημένο ανήλικο με συνέπεια η τελευταία να διατηρεί κληρονομικό δικαίωμα, το οποίο δεν πρέπει να αποστερηθεί. Επομένως, η προαναφερόμενη αλλοδαπή απόφαση δεν αντίκειται στη δημόσια τάξη κατά τη διάταξη του άρθρου 33 του ΑΚ και τα χρηστά ήθη, ούτε, είναι αντίθετη σε κυριαρχικές ηθικές αρχές και αντιλήψεις, που διέπουν τη ζωή και το βιοτικό ρυθμό της Ελλάδας, ούτε προκαλεί διαταραχή στην ελληνική έννομη τάξη, και είναι βέβαιο ότι η αναγνώρισή της διά του ανωτέρω περιγραφόμενου τρόπου, είναι καθόλα ανεκτή από τον κρατούντα στη χώρα μας βιοτικό και κοινωνικό ρυθμό, ενώ αντίθετα η απόρριψη της κρινόμενης αίτησης καταλήγει στο, απολύτως αποδοκιμαστέο από την ελληνική δημόσια τάξη, αποτέλεσμα της καταπάτησης του αληθινού, σωματικού, υλικού, πνευματικού, ψυχικού, ηθικού και γενικά κάθε είδους, βέλτιστου συμφέροντος της ανήλικης κόρης της αιτούσας, συμφέροντος, που αποσκοπεί στην ανάπτυξη της σε μια ανεξάρτητη και υπεύθυνη προσωπικότητα. Επομένως, αφού δεν υπάρχει λόγος, ο οποίος να αποκλείει την αναγνώριση του δεδικασμένου που απορρέει από την προαναφερόμενη απόφαση, πρέπει η κρινόμενη αίτηση

να γίνει δεκτή, ως βάσιμη και κατ' ουσία και να αναγνωριστεί ότι υφίσταται δεδικασμένο και στην Ελληνική Επικράτεια, που απορρέει από την ως άνω από 30.8.2015 απόφαση του Οικογενειακού δικαστηρίου της Πολιτείας Ντιλαγουέαρ με την οποία κηρύχθηκε θετό τέκνο τους ένα τέκνο το οποίο γεννήθηκε στις 18.12.2014 στην πόλη Ντόμπερ της ίδιας Πολιτείας και φέρει έκτοτε το ονοματεπώνυμο M. K-S. Ως εκ τούτου το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που απέρριψε την αίτηση εσφαλμένα ερμήνευσε τις προαναφερθείσες νομικές διατάξεις και κακώς εκτίμησε τα προσκομισθέντα ενωπίον του αποδεικτικά μέσα, κατά τα ορθώς, υποστηριζόμενα με την έφεση η οποία πρέπει να γίνει δεκτή, να εξαφανιστεί η πρωτοβάθμια απόφαση, να κρατηθεί η υπόθεση προς εκδίκαση, να γίνει δεκτή η από 31.10.2016 αίτηση και να αναγνωριστεί το δεδικασμένο στην Ελληνική Επικράτεια της από 30.8.2015 απόφασης του Οικογενειακού δικαστηρίου της Πολιτείας του Ντιλαγουέαρ.

ΜΕΦΑΘ 2435/2024

Δικ.: Ιωάννης Βαλμαντώνης

Παρατηρήσεις

Αναγνώριση υιοθεσίας ανήλικου που έγινε στο εξωτερικό από ζεύγος δύο γυναικών

Η παραπάνω απόφαση του Εφετείου Αθηνών εξεδόθη κατά παραπομπή μετά από την ΑΠ 1882/2023¹, η οποία ανήρесе την ΕφΑΘ 503/2020², που είχε απορρίψει ως μη νόμιμη την αίτηση, λόγω αντίθεσης προς τη δημόσια τάξη. Ο ΑΠ θεώρησε ότι συνέτρεχε κακή σύνθεση του Δικαστηρίου και ανήρесе την απόφαση κατά την ΚΠολΔ 559 περ. 2 (αν το δικαστήριο δεν είχε τη νόμιμη σύνθεση ή έλαβε μέρος στη σύνθεσή του δικαστής του οποίου είχε γίνει δεκτή η εξαίρεση ή κατά του οποίου είχε ασκηθεί αγωγή κακοδικίας), επειδή η αναιρεσιβαλλομένη η οποία εξεδόθη μετά από επανάληψη της συζήτησεως δεν μνημόνευε (ούτε αυτή ούτε τα πρακτικά) το λόγο για τον οποίο εξεδόθη από δικαστή διαφορετικό από αυτόν που που διέταξε την επανάληψη. Η νομολογία αυτή θα μπορούσε να θεωρηθεί πολύ αυστηρή, διότι ο δικαστής στον οποίο χρεώνεται η δικογραφία δεν γνωρίζει συνήθως το λόγο για τον οποίο δεν χρεώθηκε η υπόθεση στον ίδιο αρχικό δικαστή (ασθένεια, προα-

1. areiospagos.gr

2. ΤΝΠ-Νόμος.

γωγή, μετάθεση, αλλαγή τμήματος κ.λπ.). Σε κάθε περίπτωση το Ακυρωτικό δεν εισήλθε στην ουσία της υπόθεσης και η σχολιαζόμενη Εφετειακή απόφαση δεν δεσμευόταν ως προς αυτό.

Η σχολιαζόμενη απόφαση εκλήθη να επικυρώσει αλλοδαπή απόφαση υιοθεσίας ανηλίκου τέκνου από δύο γυναίκες οι οποίες είχαν αρχικώς συνάψει σύμφωνο συμβίωσης και στη συνέχεια γάμο στο εξωτερικό. Το Εφετείο έκρινε ότι η απόφαση της υιοθεσίας δεν ήταν αντίθετη προς την ελληνική δημόσια τάξη ούτε, είναι αντίθετη σε κυριαρχικές ηθικές αρχές και αντιλήψεις, που διέπουν τη ζωή και το βιοτικό ρυθμό της Ελλάδας, ενώ η απόρριψη θα καταπατούσε το αληθινό βέλτιστο συμφέρον του ανήλικου κοριτσιού. Το ζήτημα με το οποίο ασχολήθηκε η απόφαση είναι πολύ σοβαρό και θέτει ζητήματα και ερωτήματα ως προς τον έλεγχο των προϋποθέσεων αναγνώρισης της αλλοδαπής απόφασης και εμμέσως ως προς το επιτρεπτό της υιοθεσίας από ζεύγος προσώπων του ίδιου φύλου.

Ας μου επιτραπούν οι εξής προβληματισμοί:

I. Ο έλεγχος των προϋποθέσεων αναγνώρισης αλλοδαπής απόφασης εκούσιας δικαιοδοσίας – Η αντίθεση στη δημόσια τάξη

Κατά την ΚΠολΔ 780, *Με την επιφύλαξη αυτών που ορίζουν διεθνείς συμβάσεις, απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου έχει στην Ελλάδα, χωρίς άλλη διαδικασία, την ισχύ που της αναγνωρίζει το δικαίωμα του κράτους του δικαστηρίου που την εξέδωσε, εφόσον συντρέχουν οι εξής προϋποθέσεις: 1) αν η απόφαση εφάρμοσε τον ουσιαστικό νόμο που έπρεπε να εφαρμοστεί κατά το ελληνικό δικαίωμα και εκδόθηκε από δικαστήριο που έχει δικαιοδοσία κατά το δικαίωμα της πολιτείας της οποίας τον ουσιαστικό νόμο εφάρμοσε και 2) αν δεν είναι αντίθετη προς τα χρηστά ήθη ή προς τη δημόσια τάξη.* Ο έλεγχος της αντίθεσης με την ελληνική δημόσια τάξη (ΑΚ 33) είναι απολύτως αναγκαίος, αφού δημόσια τάξη είναι το σύνολο των θεμελιωδών κανόνων και αρχών, οικονομικών, κοινωνικών, ηθικών, που διέπουν τον βιοτικό ρυθμό της χώρας και αποτελούν ακριβώς το φράγμα του αλλοδαπού δικαίου που διαταράσσει τον βιοτικό ρυθμό³.

Δεν μπορεί να τεθεί απαγόρευση αυτού του ελέγχου για οποιοδήποτε λόγο, διότι αυτό θα ήταν αντισυνταγματικό, αντίθετο στην αξίωση παροχής δικαστικής προστασίας (20 § 1 Συντ) και στην ανεξαρτησία των δικαστών⁴.

Κατά το άρθρο 11 ν. 5089/2024 για την ισότητα στον πολιτικό γάμο (Γονεϊκή σχέση που έχει δημιουργηθεί στο εξωτερικό), 1. *Σχέση γονέα ή γονέων και τέκνου που έχει καταχωριστεί σε δημόσια έγγραφα ή δικαστική απόφαση τρίτης χώρας αναγνωρίζεται στην Ελλάδα, ανεξαρτήτως του φύλου του ενός ή των δύο γονέων και της πρόβλεψης ή μη του τρόπου δημιουργίας της ως άνω σχέσης στο εσωτερικό δικαίωμα. Αν η γονεϊκή σχέση του πρώτου εδαφίου βασίζεται σε δικαστική απόφαση, η απόφαση αναγνωρίζεται κατ'εφαρμογή των διατάξεων για την αναγνώριση δικαστικών αποφάσεων. Δημόσια αρχή, δικαστήριο ή τρίτος δεν δύναται να αντιταχθεί στην αναγνώριση της ανωτέρω γονεϊκής σχέσης που έχει δημιουργηθεί στο εξωτερικό ή στις συνέπειες από την αναγνώριση αυτή για λόγους που ανάγονται στο φύλο του ενός ή των δύο γονέων και στην πρόβλεψη ή μη του τρόπου δημιουργίας της σχέσης στο εσωτερικό δικαίωμα... § 2. Ειδικά στην περίπτωση υιοθεσίας από συζύγους του ίδιου φύλου ή υιοθεσίας του παιδιού του ενός συζύγου από τον άλλο σύζυγο του ίδιου φύλου που έχει τελεστεί στο εξωτερικό κατά το δικαίωμα του τόπου τέλεσής της, η υιοθεσία αναγνωρίζεται σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις, για την αναγνώριση δικαστικών αποφάσεων, από τον χρόνο που έγινε, με την επιφύλαξη του άρθρου 23 του Αστικού Κώδικα.*

Το άρθρο 11 επιδιώκει να αναγνωρίσει σχέσεις γονέων - τέκνων που έχουν δημιουργηθεί στο εξωτερικό. Δεν ανήκει στις μεταβατικές διατάξεις (άρθρο 13), δηλαδή μπορεί να υποστηριχθεί ότι ισχύει οποτεδήποτε έχει καταχωριστεί η σχέση γονέα ή γονέα και τέκνων, δηλαδή είτε έχει ήδη καταχωριστεί ή θα καταχωριστεί στο μέλλον.

Όταν η γονεϊκότητα στηρίζεται σε δικαστική απόφαση, απαιτείται δικαστική απόφαση για την αναγνώ-

αλλοδαπό δικαστήριο θα έπρεπε να εφαρμόσει το ουσιαστικό δικαίωμα εκείνης της χώρας που κατά το ελληνικό ιδιωτικό διεθνές δικαίωμα θα έπρεπε να εφαρμοσθεί.

4. Παντελίδου, Κριτικός διάλογος με την πρόσφατη νομολογία στην ιατρικώς υποβοηθούμενη αναπαραγωγή, υπό το πρίσμα του ν. 5089/2024 για την ισότητα στον πολιτικό γάμο, ΕλλΔνη 2024. 401 επ. (411).

3. Κεραμεύς/Κονδύλης/Νίκας (-Αρβανιτάκης) ΚΠολΔ 2η έκδοση, 2020, άρθ. 780 αριθ. 1 επ., μ.π.π. για τις προϋποθέσεις της ΚΠολΔ 780, όπου τονίζεται ότι εκτός από τη δικαιοδοσία του αλλοδαπού δικαστηρίου και τη μη αντίθεση στη δημόσια τάξη, το

ριση στο εσωτερικό και οπωσδήποτε δικαστική απόφαση όταν πρόκειται για υιοθεσία. Εδώ επιχειρείται να χειραγωγήθει το δικαστήριο, διότι κατά το παραπάνω άρθρο, ο δικαστήριος ή τρίτος δεν δύναται να αντιταχθεί στην αναγνώριση της ανωτέρω γονεϊκής σχέσης που έχει δημιουργηθεί στο εξωτερικό ή στις συνέπειες από την αναγνώριση αυτή για λόγους που ανάγονται στο φύλο του ενός ή των δύο γονέων και στην πρόβλεψη ή μη του τρόπου δημιουργίας της σχέσης στο εσωτερικό δίκαιο. Δηλαδή ο δικαστής δεν μπορεί να απορρίψει την αναγνώριση για τους παραπάνω λόγους, που είναι όμως οι λόγοι για τους οποίους κυρίως θα απέρριπτε την αναγνώριση. Αλλά ο δικαστής που δηλώνει υπακοή στο Σύνταγμα και τους νόμους, δεν έχει ανάγκη από νόμους που τον καθοδηγούν στο πώς θα απονείμει δικαιοσύνη. Η διάταξη είναι από μόνη της αντισυνταγματική ως αντίθετη στο άρθρο 87 § 1 Συντ. για την ανεξαρτησία των δικαστικών λειτουργιών. Ως προς το παρελθόν, δικαιολογεί τους φόβους για φωτογραφική ρύθμιση. Ως προς το μέλλον, από τη μία καλλιεργεί την ανισότητα και από την άλλη προσβάλλει το συμφέρον του ανηλίκου⁵.

Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι στον δικαστή που θα κληθεί να επικυρώσει αλλοδαπή απόφαση υιοθεσίας ανηλίκου τέκνου από πρόσωπα του ιδίου φύλου, *δεν μπορεί να τεθεί οποιοσδήποτε περιορισμός στην έννοια του ελέγχου της δημόσιας τάξης*.

Με την κατάργηση της διαφοράς φύλου στη σύναψη γάμου που επεχείρησε ο ν. 5089/2024, η σπουδαιότερη συνέπεια είναι ότι θα αναζητηθούν τρόποι απόκτησης τέκνων δια της τεχνητής συγγένειας της υιοθεσίας ή μέσω παρένθετης μητρότητας. Αυτό όμως είναι πολύ προβληματικό καταρχάς ως προς το κριτήριο του *συμφέροντος του τέκνου* που αποτελεί το κεντρικό κριτήριο του Οικογενειακού Δικαίου (ΑΚ 1511 § 1). Το παιδί πρέπει να ταυτίζεται και με τα δύο φύλα και προς την κατεύθυνση αυτή δεν βοηθάει η ανατροφή από δύο πρόσωπα του αυτού φύλου. Το συμφέρον του τέκνου έχει άλλωστε προβάδισμα απέναντι σε κάθε μορφή ισότητας⁶. Ειδικότερα το παιδί πρέπει να *ταυτίζεται με ιδιότητες των*

γονέων και των δύο φύλων⁷ και δεν θα συμφέρει η ανατροφή από πρόσωπα του ίδιου φύλου⁸.

Από την άποψη αυτή το συμφέρον του παιδιού να ανατρέφεται από πρόσωπα διαφορετικού φύλου συμπροσδιορίζει την έννοια της δημόσιας τάξης και επιτρέπει στο δικαστήριο να *απορρίπτει την επικύρωση αλλοδαπής απόφασης υιοθεσίας*. Δευτερεύοντα στοιχεία είναι η *απαξία* που φαίνεται να προκύπτει από την αλλοδαπή απόφαση ως προς τη φυσική μητέρα. Από την απόφαση προκύπτει παραίτηση από τα γονεϊκά δικαιώματα και απουσιάζει η συναίνεση για την υιοθεσία του τέκνου, χωρίς να γίνεται αναφορά σε προηγηθείσα γενική συναίνεση. Η παραίτηση είναι όμως ανεπίτρεπτη στο ελληνικό δίκαιο για ένα λειτούργικό δικαίωμα, όπως είναι η γονική μέριμνα.

II. Το επιτρεπτό της υιοθεσίας – Το συμφέρον του τέκνου

Η τεχνητή συγγένεια της υιοθεσίας έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει μια οικογένεια στο παιδί και όχι να επιλύσει με κάθε τρόπο την ατεκνία. Επιτρέπεται στο δικαίό μας και σε εγγάμους, αλλά και σε αγάμους. Οι έγγαμοι όμως συνήθως πλεονεκτούν ως υποψήφιοι θετοί γονείς, διότι το συμφέρον του παιδιού εξυπηρετείται καλύτερα, όταν αυτό μεγαλώνει σε οικογένεια με το πρότυπο του πατέρα και της μητέρας. Επιπλέον μόνον στους εγγάμους επιτρέπεται η λεγόμενη κοινή υιοθεσία, δηλαδή να υιοθετήσουν και οι δύο σύζυγοι το ίδιο παιδί (ΑΚ 1545). Με τη θέσπιση «γάμου» μεταξύ προσώπων του ίδιου φύλου, επιδιώκεται προ πάντων να επιτραπεί και η υιοθεσία. Είναι όμως αυτό ό,τι πραγματικά συμφέρει το παιδί, που στερείται της ευκαιρίας να έχει πατρικό και μητρικό πρότυπο; Εξάλλου και οι κοινωνικές υπηρεσίες θα αντιμετωπίσουν ανυπέρβλητες δυσκολίες με το μητρώο υποψηφίων θετών γονέων. Εάν προτείνουν να μην εγγραφεί ένα ζεύγος προσώπων ιδίου φύλου ή, αντιστρόφως, να εγγραφεί ένα ζεύγος συζύγων διαφορετικού φύλου, διότι αυτό συμφέρει τον ανήλικο, θα κατηγορηθούν για διάκριση από ένα ζεύγος προσώπων του ίδιου φύλου. Και πάλι το θύμα θα είναι το ανήλικο παιδί⁹.

7. Παντελίδου, Σύγχρονες εξελίξεις στην άσκηση της γονικής μέριμνας μετά τη διάσταση ή το διαζύγιο ΕφΑΔ 2020. 1 (4).

8. Παντελίδου, Η διαφορά φύλου ως θετική προϋπόθεση για τη σύναψη γάμου, ΝοΒ 2024. 27 επ. (33).

9. Παντελίδου, Κριτικές παρατηρήσεις στο Ν 5089/2024 για την ισότητα στον πολιτικό γάμο, τροποποίηση του Αστικού Κώδι-

5. Παντελίδου, Κριτικός διάλογος, ό.π., σ. 410.

6. Παντελίδου, 1ση μεταχείριση και οι σχέσεις γονέων και τέκνων, ΝοΒ 2012. 1097 (1105).

Για το ότι δεν συμφέρει το τέκνο να ανατρέφεται από πρόσωπα του ίδιου φύλου, ισχύει ότι τονίστηκε παραπάνω για τη μη αναγνώριση. Ερωτάται αν αυτό έρχεται σε αντίθεση με την ΑΚ 1511 § 3, κατά την οποία *Η απόφαση του δικαστηρίου πρέπει να σέβεται την ισότητα μεταξύ των γονέων και να μην κάνει διακρίσεις εξαιτίας ιδίως του φύλου, του σεξουαλικού προσανατολισμού, της φυλής της γλώσσας... περιουσίας*. Η ΑΚ 1511 § 3 αναφέρεται στα κριτήρια ανάθεσης της γονικής μέριμνας και όχι στην ανατροφή από πρόσωπα του ίδιου φύλου και θα είχε εφαρμογή αν, για παράδειγμα, ο ένας από τους δύο γονείς συνάψει δεσμό με πρόσωπο του ίδιου φύλου και ζητήσει την αποκλειστική ανάθεση της άσκησης της γονικής μέριμνας. Και στην περίπτωση αυτή δικαιούται το δικαστήριο να λάβει υπ' όψιν ότι δεν συμφέρει το τέκνο η ανατροφή από πρόσωπο που συμβιώνει με πρόσωπο του ίδιου φύλου. Η ορθή άλλωστε ανάγνωση της ΑΚ 1511 § 3 ως προς τα κριτήρια ανάθεσης είναι «και να μην κάνει (το δικαστήριο) αδικαιολόγητες διακρίσεις» εξαιτίας των στοιχείων που απαριθμεί ο νόμος. Εξάλλου το ζήτημα της αναθέσεως της επιμέλειας κατά παρέκκλιση πλέον από τη συνεπιμέλεια, είναι ποιος είναι ο καταλληλότερος και αυτό δεν σημαίνει ότι ο έτερος είναι ακατάλληλος, σημαίνει ότι είναι λιγότερο κατάλληλος.

Συνεπώς η κατάργηση της διαφοράς φύλου και η αντικατάσταση στην υιοθεσία του «πατέρας – μητέρα» με το «πατέρας 1 και 2» ή «μητέρα 1 και 2» αντίκειται στο συμφέρον του παιδιού που χάνει τα βασικά του πρότυπα και δεν συνιστάται.

Αξίζει όμως να σημειωθούν ορισμένες παρατηρήσεις και ως προς τους τρόπους με τους οποίους τα ζεύγη του ίδιου φύλου θα επιδιώξουν συγγένεια με το τέκνο. Εάν επιδιώξουν να αποκτήσουν τέκνο μέσω της κοινής υιοθεσίας, αυτό θα γίνει διότι υιοθεσία από περισσότερους επιτρέπεται, όπως τονίστηκε παραπάνω, μόνον εάν είναι σύζυγοι ή πρόκειται για διαδοχική υιοθεσία από τον σύζυγο του θετού γονέα (ΑΚ 1545). Υπενθυμίζεται ότι η υιοθεσία δεν επιτρέπεται σε πρόσωπα που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης και ότι η υιοθεσία πρέπει να αποβλέπει ρητώς στο συμφέρον του υιοθετούμενου (ΑΚ 1542 εδ. 2). Πριν από την υιοθεσία προηγείται επισταμένη κοινωνική έρευνα (ΑΚ 1557) και το δικαστήριο επιτρέπει την υιοθεσία μόνον εάν διαπιστώσει, συνεκτιμώ-

ντας την έκθεση της κοινωνικής υπηρεσίας ότι ενόψει της προσωπικότητας, της υγείας, της οικογενειακής κατάστασης και γενικώς όλων των στοιχείων της ΑΚ 1558, η υιοθεσία συμφέρει τον υιοθετούμενο.

Ότι αναφέρθηκε παραπάνω για το πρότυπο του πατέρα και της μητέρας ισχύει και στην υιοθεσία και μάλιστα ίσως περισσότερο, διότι το θετό τέκνο είναι ενδεχόμενο να αφήσει το πρότυπο αυτό για να ενταχθεί στο περιβάλλον προσώπων του ίδιου φύλου. Εξάλλου δεν είναι ορθό για το τέκνο να αποφανθεί θετικά η κοινωνική υπηρεσία υπέρ της υιοθεσίας από πρόσωπα του ίδιου φύλου, ενώ συμφέρει η υιοθεσία από πρόσωπα διαφορετικού φύλου. Τα τελευταία ζεύγη, ενώ περιμένουν επί μακρό χρόνο να υιοθετήσουν θα βλέπουν να προηγούνται γενικώς πρόσωπα του αυτού φύλου. Αυτό ακριβώς αποτελεί διάκριση και όχι να επιτρέπεται υιοθεσία ασύμφορη για τον ανήλικο και άρα παράνομη. Και στη διαδοχική υιοθεσία θα παγιωθεί ανάλογο φαινόμενο, δηλαδή το τέκνο που είχε υιοθετηθεί από ένα πρόσωπο και συμβίωνε με τον/την σύντροφο του ίδιου φύλου θα υιοθετείται μετά από τη σύναψη γάμου. Σκοπός της υιοθεσίας είναι να *δώσει μια οικογένεια με πρότυπο πατέρα – μητέρας* σε ένα τέκνο και όχι πάση θυσία ένα τέκνο σε ζεύγος προσώπων.

Δεν είναι ορθό επίσης το επιχείρημα ότι «καλύτερα έτσι από το ίδρυμα». Ανάλογα με την περίπτωση, το ίδρυμα μπορεί να είναι το αποτέλεσμα κακής άσκησης της γονικής μέριμνας, επειδή το δικαστήριο απεφάσισε αυτό το μέτρο (ΑΚ 1532) με απώτερο σκοπό την επιστροφή στους γονείς όταν βελτιωθούν οι συνθήκες (βλ. και ΑΚ 1536). Ο σκοπός των μέτρων δεν είναι να αναζητηθεί με κάθε μέσο οποιαδήποτε άλλη λύση.

Εξάλλου επιχείρημα δεν μπορεί να αντληθεί και από το ότι επιτρέπεται η αναδοχή ανηλίκων σε πρόσωπα που έχουν συνάψει σύμφωνο, άρα και σύμφωνο προσώπων του αυτού φύλου (άρθρο 8 ν. 4538/2018). Είναι εντελώς διαφορετικοί οι σκοποί της αναδοχής από τους σκοπούς της υιοθεσίας που διακρίνεται από τη μόνιμη ένταξη στην οικογένεια του θετού γονέα. Άλλωστε μέχρι σήμερα δεν επιτρέπεται η υιοθεσία σε όσους έχουν συνάψει σύμφωνο, αν και επιτρέπεται η αναδοχή¹⁰.

κα και άλλες διατάξεις, ΕΦΑΠΟΛΔ 2024. 117 επ. (120 επ.).

10. Παντελίδου, Η διαφορά φύλου ως θετική προϋπόθεση για τη σύναψη γάμου, ΝοΒ 2024. 27 επ. (33 επ.).

III. Συμπέρασμα

Από τα παραπάνω φαίνεται ότι η σχολιαζόμενη απόφαση του Εφετείου Αθηνών δεν μπορεί να επικροτηθεί, κυρίως λόγω αντίθεσης στην ελληνική δημόσια τάξη, από την οποία δεν επιτρέπεται παραί-

τηση. Ως προς το επιτρεπτό της υιοθεσίας μετά από το ν. 5089/2024, η απάντηση είναι αρνητική, λόγω αντίθεσης στο συμφέρον του τέκνου.

Καλλιρρόη Δ. Παντελίδου

Καθηγήτρια Αστικού Δικαίου Νομικής Σχολής ΔΠΘ